

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIATULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

BONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Pelerinajul dela sf. mănăstire H.-Bodrog

Nici când nu și-a arătat mănăstirea văditul ei rol de oază alinătoare a suferințelor și mângăitoare în necazurile de tot felul, ca în aceste vremuri de greu sbucium sufletesc și cumplită urgie abătută asupra noastră. Sufletul creștin, copleșit de vârtoarea patimilor în care se sbate, aleargă la mănăstire, căutând un loc și o clipă de reculegere, de liniște, de împăcare cu Dumnezeu și cu sine.

Zilele de 14—15 August — zile de pelerinaj tradițional, poporan, din prilejul hramului mănăstiresc — au dovedit cu prisosință adevărul celor spuse mai sus, dată fiind mulțimea mare de credincioși care au ținut să ia parte, printre care — spre bucuria noastră și ca un semn al vremii — am remarcat destule fețe de intelectuali. Oboseala pelerinilor a fost îndeajuns răsplătită. Poporul instruit în școlile duminicale a dat răspunsurile la sf. slujbe, iar preoții s'au întrecut în cuvântări alese.

La vecernia praznicului a predicat Păr. T. Șerb-Nădiac, despre „Omul vechiu și cel nou”, sprijinit pe citate pauline bine alese, aducând pilde de oameni vechi și noi în Nicodim și Zahau din Biblie. După vecernie, slujindu-se taina sf. Maslu, a vorbit Păr. N. Ardelean-Pecica, despre „Iisus vindecătorul boalelor trupеști și sufletești”, aducând mângăere și încurajare credincioșilor.

Un punct cu deosebire gustat de pelerini, este întotdeauna „Drumul Crucii”. Anul acesta, cele 14 meditații au fost rostite de P. C. Sa Păr. C. Turicu, împreună cu Păr. Z. Brădean-Curtici și I. Tomuția-Lupești. Incepând seria popasurilor Păr. C. Turicu a spus între altele: „Neamul nostru se găsește și în acest an pe Drumul Crucii, prin lupta biruitoare pe care o duce în Răsărit. Două evenimente s'au petrecut de când ne-am întâlnit ultima oară la acest loc: misiunea clerului ardelean în Basarabia, la care au participat și unii din ceice vă vor.

besc astăzi; și apêlurile din Vinerea Patimilor, ieșite din inimile iubitoare ale P. Sf. Sale Păr. Episcop Andrei și a unor fruntași bapțiști, a căror roade este „Calea Mântuirii”, revista cu rol mareț de a sparge peretele despărțitor al vrajbei și a apropia pe frați”.

La denie, seara, a vorbit Păr. I. Faur-Șimand, arătând îndatoririle celor rămași acasă, jertfele la care trebuie să consimtă și aceștia, alături de cei ce aduc jertfe mai mari pe front. În răstimpurile dintre slujbe și până noaptea târziu, mulțimea credincioșilor s'a spovedit la Părinții duhovnici dinainte rânduiți, pentru ca a doua zi, de dimineață, la sf. Liturghie din biserica mănăstirii, să primească sf. Cuminecătură. La această sf. Liturghie a vorbit Păr. M. Măcinic-Șiria, având tema „Grija de suflet”.

La ora 9, sosind Prea Sfinția Sa Păr. Episcop Andrei, s'a început sf. Liturghie arhierescă în paraclis, slujită de P. S. Sa încunjurat de un impunător sobor de preoți și diaconi. Cu această ocazie a fost hirotonit întru diacon, candidatul I. Ageu.

Cuvântul mult așteptat al Prea Sfinției Sale a fost și de data aceasta, mișcător și plin de nădejdi îmbucurătoare. Dăm în câteva cuvinte miezul acestei cuvântări:

Pustiirea Ierusalimului închipue sfârșitul lumii. Iisus, prin graiul sf. evangheliști Matei și Luca, ne arată semnele care vor preceda acest eveniment: „semne în soare, în lună, în stele și pe pământ spaimă și nedumerire neamurilor”. (Lc. 21₂₅.) Dar când veți vedea toate acestea, prindeți curaj, „sculați-vă și vă ridicați capetele, căci răscumpărarea voastră se apropie”. (Lc. 21₂₈).

Trăim astăzi pustiirea unui Ierusalim care a răstignit pe Domnul 25 de ani. Se împlinesc patru ani de când Dumnezeu a adus furtuna peste noi. Ce poate fi mai folositor decât a ne mângăia cu aceste cuvinte ale lui Iisus, prin

care întunecații văd lumină, bolnavii se vindecă și robii capătă libertate.

Furtuna trece și peste noi. Ne dăm noi oare seama de vremurile de azi? De semnele pe care ni le trimite Dumnezeu? Nu simte inima creștinească cum mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu este deasupra noastră?

Patru ani sunt decând Dumnezeu judecă pământul, decând am auzit pentru prima dată svon de războiu. Furtuna a trecut și peste noi. Ne-a rupt trupul țării în bucăți. S'a cutremurat pământul. S'au deslegat izvoarele apelor. N'a rodit sămânța. Vremuri neobișnuite: iarnă înainte de a fi vară, nu mai cunoaștem primăvara. Cu adevărat Domnul ne judecă.

Trebue să ne dăm seama de sensul acestor încercări. Dumnezeu vrea să ne lămurească, să ne curețe cum se curăță aurul în foc, de zgura ce-l acoperă. Vrea să țină judecată cu noi acum, ca să scăpăm de judecata ce va să fie. Acum Dumnezeu pregătește cununii strălucitoare pentru cei drepti și cununii de spini pentru cei răi. Încercările sunt răspântii de drum. Drumul nostru n'a fost al Domnului. El ne oprește aci pentru a ne da seama și a ne îndrepta.

În 1939, cea dintâi sabie a fost scoasă la

nord, în 1940 a doua sabie a ieșit în apus, peste puțină vreme ea și-a arătat tăișul în sud și apoi în răsărit. Fără să ne dăm seama s'a apropiat și de noi. Sabia ieșită în cele patru margini ale lumii, inchipue semnul crucii lui Iisus. Al Lui este deci războiul acesta care se va sfârși cu biruința lui Hristos asupra Antihristului Oamenii cer semne? Iată semnul crucii făcut este pe fața pământului.

Ați venit la acest Ierusalim ceresc, ca scoțându-vă din grija lumească — să vă îngrijiți de suflete. Vreți să înceteze certarea lui Dumnezeu? Vreți să aveți pace în suflete? Cercetați biserica și sf. rugăciuni, care inchipue Ierusalimul ceresc. Căci va trece furtuna, cât de curând. Feriți-vă însă ca, Dumnezeu să nu spună despre noi cuvintele spuse odinioară despre poporul lui Israel: „Poporul acesta mă cinstește numai cu buzele, iar cu inima este departe de mine”. P. Sf. Sa închee cu cuvintele troparului: „Mântuește Doamne poporul Tău și binecuvântă moștenirea Ta...”

Sfârșindu-se dumnezeieștile slujbe ne-am întors acasă, cu cugetul împăcat, mângâiați în suflete și cu amintirea unui popas duhovnicesc de neuitat.

Pr. Gh. Lișiu.

Catedrale fără cruci

... Parcă mergem de ani de zile pe drumurile arestea grele ale Ucrainei. Coloana e lungă și abia se mișcă oboșită, prin noroaiile mari, în peisajul acesta de Noemvrie străin, cu cețuri și ploaie reci. Nu ne isbește însă nimic mai dureros decât vederea clădirii sfintei biserici, care peste tot este în ruină, fără nicio îngrijire.

Răsare sfioasă, cu forma deosebită, așa cum o cunoaștem și la noi, în mijlocul satului, însă fără urmă de cruce. În multe locuri turlele sfintei clădiri au fost doborâte la pământ, iar în altele ele stau copleșite parcă de tristețe și așteptare. Vremea a mușcat hain din ele și din înfățișarea lor, se desprinde totuși, mare cât răbdarea: liniștea, deplina liniște.

Seara, dacă mi era cantonamentul mai pe aproape, mă apropiam sfios de sfânta clădire și sufletu-mi tremura ca o fluturare ușoară peste urmele negre de părăgini peste șanșurile pârâielor, depe ziduri, peste horbotele din acoperișurile înalte. Peste tot se observă trăinicia sfintelor clădiri, care ar fi putut să dureze zeci și zeci de ani, dacă n'ar fi venit prigoanele. Dar se vede în tot locul o părăsire, o neglijare voită: ferestrele sparte, varul căzut, scările crăpate și printre crăpături a crescut iarba.

Ce dureros este să n'ai unde să te rogi! Să vezi clădiri monumentale, unde altădată se înălțau rugăciuni lui Dumnezeu, iar acum stau părăsite, uitate, fără cruci!!...

La Odesa, Nicolaiev, Berislavl pe Nipru, la Džanevoj

și Simferopol în Crimeea. acelaș peisagiu trist: în mijlocul clădirilor celorlalte, care se văd întreținute, văruite și îngrijite, se ridică una mai măreață, mai încăpătoare, dar cu ziduri părăginite, innegrite de vreme. Aci sfânta clădire parcă e Cenușăreasa din poveste, care stă smerită între celelalte clădiri.

Oare ce plăcere să fi simțit comuniștii în răstimpul acesta de prigoană a credinței creștine, când vedeau sfintele lăcașuri părăginite, mai ales la orașe, în mijlocul pietelor luminate, cu clădiri impozante în jur, iar în inima acestui decor zidurile stinței biserici, cu turlele înalte, imbrăcate în zăbranicul negru al vremii? Numai unor minți scelerate, unor capete deformate și ființe cu simțurile de animale sălbatică le producea plăcere acest peisagiu trist, ciudat de trist și de straniu.

Și câte Catedrale nu vor fi fiind la Moscova, la Kiev la Petrograd, la Harcov, care dăinuie în acest decor de 23 de ani!!

... La Nicolaiev am cantonat câteva săptămâni lângă măreața catedrală Sf. Nicolae. Adesea mă strecuram pe ușile grele de fier, cu înflorituri și ornamente în zeci și sute de feluri și mă pierdeam aproape între zidurile enormei clădiri.

Pășiam cutremurat de nelegiuirile săvârșite de rătăciți, spre locul unde a fost Sfântul Altar. Aci slujiau altădată preoți în superbe ornate. Sgomotul bocancilor pe cimentul

rece parcă mă făcea să mă simt și mai singur în acest imens spațiu din sfânta Catedrală. Niciodată gândurile și părerile de rău că n'ai fost bun creștin și că de multe ori ai păcătuit, nu te cuprind ca acum când vezi cu ochii, pipăi cu mâinile nelegiuirile săvârșite de necredincioși. Par-p'aș aștepta să aud glasul preoților, să văd strălucind icoane sfinte legate în aur. Toate astea mă dor în inimă, mă dor așa ca o amintire, ca ceva rupt din inimă. Această sfântă Catedrală din Nicolaiev, spune o femeie care lucrează la spital, a fost prefăcută în sală de întruniri, club politic, sală de joc și de petrecere, iar sus balconul larg, terasă cu scaune și mese ca la cârciumă.

Mă pierdeam printre coloanele uriașe, prin încăper, făcute anume de comuniști pentru cine știe ce întâlniri și, sufletu-mi tremură. Iată, mă urc pe scări imense, sus unde altădată cânta corul religios. Aci dau de murdării; pereții sgârâiași cu cuiul, inscripții și desene păcătoase pe sfintele ziduri.

Sus, cam la jumătatea imensei clădiri, dau de-o ușă croită tot de comuniști, care iese în largul balcon. Aci era terasa de petrecere, unde vara, la joc de cărți, se servia băutura politrușilor și jidanilor îndrăciți, care și purtau cu mare satisfacție privirile îndobitocite peste șantierul naval, spre Bug.

... Simt că mă pătrunde frigul în oase și cobor copleșit de tristețe. Altarul, Sfântul Altar uriaș, nu poate să-mi iese din min'e, cum de a putut să fie prefăcut în sală de joc!?

Mă retrag în stânga, lângă zid. Aci, cu cântica de Rugăciuni pe care o port în buzunarul vestonului în mâni, mă rog în genunchi.

Mă rog pentru sănătatea tuturor și pentru biruința definitivă, pentru ziua cât mai curândă a înălțării din nou a Sfintei Cruci pe turlele tuturor bisericilor, tuturor Catedralelor părgănite.

Ion Mara

Sămănătorul

— „Și au eșit sămănătorul...”
Plutea cuvântul cald în aer;
Mântuitorul stă în barcă
Și toarce 'ncet al Pildei caer.

Coboară 'n ochii Lui albaștri
a ceriului senin blândește;
Ci 'n mâinile-I divine poartă
puterea faptelor mărețe.

— „... Iar dintre multele semințe,
aduse una roade bune”.
Poporul stă 'mpietrit pe țărături
în cadru biblic de minune.

Presviter B.

Plinirea Legii

Sionul străluce
în raze de soare,
și'n jertfa de seară
încheie-o serbare,

În porticul mare,
pe pietrele stearpe,
se'ngână lumina
în cântec de harpe.

Pe jos răsipite
Zac suluri din Thora;
ci Pruncul răspunde
senin tuturor.

Ascultă 'nvățații
cu bărbi ca nămeții:
Iisus în Putere
întrece Profeții!

Când mâinile 'n lături
le'ntinde, spre soare,
ce 'n raze 'ncunună
făptura-I de floare,

Atunci văd aievea
din umbra-I, moșnegii,
cum cade o cruce
pe Tablele Legii.

Presviter B.

Apostolatul binelui

Creștinul care a dobândit credință, s'a luminat; la rândul lui, trebuie să fie și el lumină. Fiindcă nu ești creștin deplin atâta vreme cât nici alții nu sunt. Un mădular nu se simte bine dacă un altul e bolnav. „Trupul lui Hristos” trebuie să se avânte în spre cer deodată. „Creștinul e un om căruia Domnul Hristos i a încredințat alți oameni” scrie Lacordaire. Cel care nu e un cuceritor, un câștigător de suflete sub vreo formă oarecare, e un renegat, o piedecă, un lemn prin care nu curge seva, un buștean răsturnat de-a curmezișul drumului.

De obicei, se crede că apostolia binelui e o specialitate pioasă, dată numai în seama preoților. Pe nedrept. Așa după cum e dator fiecare să-și ajute familia, patria, trebuie să lucreze și la mântuirea lumii sfăcute de Dumnezeu și răscumpărată de Hristos. Dacă e rușinos să nu ți plătești dările, trebuie să fie necinstit lucru și să nu împarți cu aproapele tău bunurile duhovnicești: sfatul, exemplul ziditor, rugăciunea și iubirea.

Lucrul de căpetenie nu stă în a l iubi pe Hristos deosebit de opera lui, de „mădulările” lui, ci d. a iubi în el și prin el lucrul și mădulările lui. Așa era dorul îndemnul către ficele Ierusalimului: „Nu mă plângeți pe mine, ci vă plângeți pe voi și pe copiii voștri”.

Fiecare creștin să se simtă un cruciat, o mamă și un

tată al viitorului, Dacă în sfinții apostoli n'ar fi ars râvna și iubirea, mulți ar fi murit de frigul păcatelor. Și-apoi ar fi și păcat să știi unde-i viața, în ce-i stă rostul și înțelesul și să nu descoperi aceasta și altuia.

Se pune acum întrebarea, în ce duh să se facă apostolirea aceasta? Apostolatul e o operă de iubire; va trebui dar să îmbrace toate caracterele ei; fiindcă iubirea e graiul înțeles de orice om.

Să fii întâi și întâi sincer. Să recunoști adevărul altuia înainte de a-l îmbia pe al tău.

Metoda apostolatului stă în cuvânt, faptă, rugăciune și exemplu. Mai ales în exemplu. Oamenii se conving unii pe alții mai mult prin ceea ce sunt decât prin ceea ce spun. Chiar Dumnezeu, n'a ținut numai să grăiască, ci mai ales s'a făcut om.

Așadar, dacă voim să l ridicăm pe cineva pe un loc înalt și curat, trebuie să urcăm cu el împreună. P.

Despre ce să predicăm?

La Tăerea capului Sf. Ioan Botezătorul să vorbim despre cumpătare.

Când regele Irod a făcut ospăț boierilor și căpitanilor săi, atunci s'a tăiat capul ultimului profet biblic; atunci a murit ucis în temniță sf. Ioan Botezătorul (Mc. 6, 21-28). S'au săvârșit atunci fărădelegi mari; nelegiuiri groaznice — izvorite din patimi păcătoase, — și anume, traiul regelui Irod cu Irodiada, soția fratelui său, și uciderea sfântului Ioan Botezătorul.

Prima nelegiuire s'a născut din patima desfrâului, a doua din beție și amândouă din lipsa de cumpărare.

Ioan și Irod stau față în față. Ioan intru-chipează pe omul lui Dumnezeu, pe trimisul și apărătorul legii Domnului; Irod este călcătorul legii lui Dumnezeu. Ioan se poartă ca un sfânt, smerit și ascultător de Dumnezeu, dar aspru cu sine însuși și cu păcătoșii; Irod se poartă ca un pățimaș nelegiuit: sângeros, bețiv, desfrânat și ucigaș. Unul curat ca un înger, reprezintă în toată frumusețea ei virtutea cumpătării; celalalt murdar ca un demon, înfățișează lipsa de cumpătare cu toate urmările ei rele.

Toate virtuțile își au valoarea și frumusețea lor morală și socială. Dar se pare că niciuna nu are un rol familiar și social mai însemnat decât cumpătarea.

Prin cumpătare sau temperanță avem să înțelegem virtutea de a ne mulțumi cu ceea ce este strict trebuitor pentru viață și de a ne înfrâna dela toate poftele și lucrurile păgubitoare. Omul cumpătat își pune frâu plăcerilor și poftelor vinovate; nu se lasă biruit și robit de ispitele cărnii sau de amăgirile patimilor înșelătoare. Creștinul știe că cine luptă se înfrânează și cine se înfrânează se încoronează (I Cor. 9, 25).

Cumpătarea este o virtute morală obligatorie pentru toți creștinii, poruncită de Mântuitorul și pilduită de toți sfinții. „Luați aminte de voi înșivă, grăește Iisus Domnul, să nu se îngreueze inimile voastre de mâncare și de beutură peste măsură” (Lc. 21, 34). Țineți măsura în toate. Nu lăsați poftele fără frâu și dorințele fără stăpânire. Fiți stăpâni și nu robi, fiți totdeauna treji (I Petru 1, 13; 5, 8; I Tes. 5, 6).

Temperanța e cea mai bună regulă de sănătate și igienă a sufletului și a trupului. Ea constă în înfrânarea poftelor, în oprirea excesului, în stăpânirea patimilor de mâncare, beutură, imbrăcăminte, mânie, înjurătură, ș. a. Ea ordonează dorințele, stăpânește plăcerile și înalță personalitatea omului. Lipsa de cumpătare aruncă pe cei mai mulți oameni în cele mai negre mizerii morale și materiale: în destrăbălare, lux, desfrâu, jocuri de noroc, beție; în spitale, azile, case de nebuni, temnițe, etc. Priviți casele, curțile și trupurile bețivilor, desfrânaților, risipitorilor și bolnavilor, și vă veți convinge câtă mizerie este în lume din lipsa cumpătării, ... și câți bani buni, greu munciiți, se duc în vânt pe articole de lux și pe alte poftedeșarte...

Din astfel de pricini, morale și sociale, virtutea cumpătării e recomandată tuturor bărbaților, slujitorilor bisericii (I Tim. 3, 2-3; Tit 1, 7), femeilor (I Tim. 3, 11), tinerilor și bătrânilor (Tit 2, 2-3, 6) și tuturor creștinilor (Lc. 21, 34).

Fără cumpătare nu este bunăstare, nici progres, nici viață morală. Chiar și în păgânism cumpătarea era socotită „fundamentul virtuților morale” și mijlocul cel mai bun pentru a gusta plăcerea cea mai mare.

Psihologic, valoarea ei se esplică în următorul dialog:

— „Euthydemos, ai gândit tu la un lucr.?”

— „La care?”

— „Că plăcerea momentană nu ne poate satisface lăcomia de plăcere. Că din contră, stăpânirea de sine procură maximum de plăcere?”

— „Cum așa?”

— „Lăcomia de a gusta plăcerea nu ne lasă timpul să îndurăm nici foamea, nici setea, nici veghea. Iar foamea, setea, liniștea și somnul ne devin plăcute numai atunci, când așteptăm și ne înfrânam până ce dorința de a gusta aceste lucruri a ajuns la maximum” (Socrate).

Din cumpătare se nasc și alte virtuți morale: cinstea, modestia, bunăstarea, castitatea, blândețea, serioșitatea morală, unele mai laudabile decât altele. În schimb, unde nu e cumpătare își fac pat cald toate viciile și toate relele, dintre care cele mai mari sunt beția, desfrâul și omorul. Beția e „muma desfrâului” și „beutura morții”.

Mai mult ca sigur, Irod nu ucidea pe Ioan, dacă ar fi fost în stare de trezvie, — mai ales că avea un respect deosebit față de el. În stare de beție oamenii fac lucruri de care mai apoi se rușinează; le regretă și plâng, dar prea târziu.

Religia creștină oprește și osândește beția (Lc. 21, 34; Rom. 13, 13; Ef. 5, 18); o numără împreună cu necumpătarea printre faptele rele ale trupului (Gal. 5, 19-21), spre deosebire de cumpătare, care-i numărată printre faptele Duhului (Gal. 5, 22). Creștinii sunt îndemnați și obligați să se ferească de societatea bețivilor (I Cor. 5, 11), și de idealurile lor (Is. 22, 13; I Cor. 15, 32) deoarece beția duce oamenii la sărăcie (Prov. 21, 17; 23, 21), la botjocură și ceartă (Prov. 20, 1), la zăpăceală (Isaia 28, 7) și nebunie (Osea 4, 11), la impietate (Is. 5, 11-12), la gâlceavă, la plângere (Prov. 23, 29-32), la moarte (Deut. 21, 20-21) și la pierderea împărăției lui Dumnezeu (Gal. 5, 19-21).

În casele bețivilor o „vai“, „ah“ și „of“, ca după mușcărilor înveninate ale șerpilor (Is. 5, 11, 22; Prov. 23, 29-32); e sărăcie și tânguire; rușine și blestem, e jale și sânge, ca și în casele ucigașilor.

Pe lângă toate acestea, beția nu stinge setea, așa după cum îmbuibarea nu satură poftele, ci mai de grabă le face *nesățioase*. Beția, ca și îmbuibarea, naște mizeria și sporește nefericirea în lume. În fiecare pahar dus la gură, bețivul bea lacrimile, sângele și viața soției și ale copiilor săi, și în loc să facă din trupul său biserica lui Dumnezeu (I Cor. 6, 20), îl batjocorește și îl ruinează.

În Vechiul Testament bețivii erau uciși cu pietri (Deut. 21, 20-21), iar în Noul Testament se spune limpede că bețivii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu (Gal. 5, 19-21), dacă nu se trezesc, să se pocăiască și să se lapede de patimile lor.

— „Deșteptați-vă, bețivilor, și plângeți!“ — strigă profetul Ioel (1, 5). Lepădați-vă de faptele cele fără de roadă ale întunecului, care rușine este a le și grăi (Ef. 5, 11-12) și urmați legea Domnului.

Tăerea capului sf. Ioan Botezătorul este un strigăt peste veacuri împotriva destrăbălării, împotriva luxului, împotriva îmbuibării, împotriva desfrâului, împotriva beției, împotriva omorului, împotriva tuturor păcatelor care izvorăsc din lipsa de cumpătare; e un strigăt de alarmă împotriva femeilor luxoase și nelegiuite, împotriva bărbaților necinstiți, desfrânați, bețivi și sângeeroși; e un strigăt de chemare la cumpătare, la simplitatea creștină, la virtute.

Să ne ferim de duhul casei lui Irod și mai vartos să urmărim îndemnul adresat tuturor oamenilor și mai ales bețivilor:

„Să nu vă îmbătați de vin, întru care este desfrânare, — nelegiuire și ucidere (Mc. 6, 21-38), — ci să vă umpleți de Duhul, vorbind între voi în psalmi și în laude și în cântări duhovnicești, lăudând și cântând întru inimile voastre Domnului“ (Ef. 5, 18-19).

*

În **Dumineca 14-a după Rusalii**, la 30 August 1942, să vorbim despre **taina sf. mir**.

Fiecare om dorește să fie *tare* în fapte și în cuvinte, sănătos la trup și în Duh, înaintea oamenilor și a lui Dumnezeu. Dorim cu toții să fim creștini buni, puternici în fapte și în înțelepciune, în fața oamenilor și a lui Dumnezeu.

Calitatea de creștin bun o dobândește omul prin colaborarea cu darurile primite în sfințele taine, îndeosebi prin taina sf. mir.

Ce este sfântul mir?

Se știe că orice legitimație sau scrisoare oficială numai atunci are valoare, după ce i se pune sigilul. Semnătura și sigilul împrumută scrisorii, care-i o simplă hârtie, toată puterea autorității dela care pleacă și toată demnitatea persoanei la care se adresează.

Sfântul mir este pecetea lui Dumnezeu pe sufletul creștinului botezat; e *taina și lucrarea sfântă* prin care cel botezat se unge, — cu o *mireasmă* pregătită și sfințită de soborul episcopilor, — la organele simțurilor și la părțile mai importante ale trupului: la frunte, gură, ochi, urechi, piept, mâini și picioare, pentru a se pecetui și întări cu darurile Duhului Sfânt și a se pune astfel în slujba lui Dumnezeu.

Când face ungerea sfântă, preotul rostește formula aceasta: „*Pecetea darului Duhului Sfânt, amin*“. Din ceasul ungerii, botezatul poartă sigilul, semnul că e creștin, semnul că aparține lui Dumnezeu, semnul că e sfințit prin Duhul Sfânt și e dedicat să slujească lui Dumnezeu prin toate *simțurile și puterile lui*.

Prin sf. mir creștinii sunt „*pecetluiți cu Duhul Sfânt*“ (Ef. 1, 13; 4, 30), primesc dela Tatăl prin Fiul „*arvuna Duhului*“ (II Cor. 5, 5), arvuna înfierii, puterea renașterii, garanța moștenirii și semnul răscumpărării (Rom. 5, 15-6; Gal. 4, 6; Ef. 1, 14).

Prin taina sf. mir creștinii au „*ungere dela Cel Sfânt*“, ungere care garantează adevărul și ferește de minciună (I In. 2, 20-27). Prin sf. mir creștinii primesc botezul cu *focul* Duhului Sfânt (Mt. 3, 11; Mc. 1, 8; Fapte 2, 3-4; 8, 15-17). Focul este elementul progresului. Fără foc nu este nici progres, nici civilizație. Focul Duhului Sfânt este elementul progresului duhovnicesc și temeiul întăririi și a desăvârșirii morale.

Despre puterea și lucrarea sfântului mir vorbește sf. ap. Pavel, când scrie Corintenilor:

„Iar cel ce ne întărește pe noi împreună cu voi în Hristos și ne-a uns pe noi, este Dumnezeu, care ne-a și pecetluit pe noi și a dat arvuna Duhului în inimile noastre” (II, 1, 21-22).

Sfântul mir, ca materie a tainei, se pregătește de către Ierarhii Bisericii în Joia Patimilor din untdelemn, din vin și din 35 feluri de arome. Amestecul lor închipue bogăția, dulceața, mireasma și varietatea darurilor Duhului Sfânt. Ungerea de asemenea își are tâlcul ei adânc: „Vi se miruește mai întâi fruntea, scrie sf. Ciril al Ierusalimului, pentru ca să vă izbăviți de rușinea pe care a răspândit-o pretudindeni cel dintâiu om, prin călcarea legii, și pentru ca să priviți cu fruntea senină slava lui Dumnezeu. După aceea vi se miruesc urechile, pentru ca să dobândiți urechi, care să poată înțelege tainele dumnezeiești. Vi se miruesc apoi nările, pentru ca primind dumnezeiescul mir, să puteți zice: A lui Hristos bună mireasmă suntem lui Dumnezeu între cei ce se mântuesc. În sfârșit, vi se miruește pieptul, pentru ca, îmbrăcați cu platoșa dreptății, să stați împotriva săgeților diavolului. Căci precum Hristos, după ce s'a botezat și s'a umplut de Duhul Sfânt, a învins pe potrivnici, tot așa și voi după ce ați primit sfântul botez și ungera tainică, să vă îmbrăcați în toate armele Duhului Sfânt, să țineți piept puterii potrivnicului și biruind o să ziceți: Toate le putem prin Hristos cel ce ne întărește”.

Armele sau cele șapte daruri ale Duhului Sfânt, primite în taina sf. mir, sunt: înțelegerea, înțelegerea, sfatul, tăria (bărbăția în credință), cunoștința sau știința, cuviosia (pietatea, evlavie sau cucernicia) și frica de Dumnezeu (Isaia 11, 2) la care se adaugă și alte daruri duhovnicești deosebite, cum sunt: apostolia, proorocia, învățătura, darurile tămăduirilor, facerea minunilor, grăirea în limbi, cârmuirile ș. a. (Lc. 4, 18-19; Rom. 12, 6-8; I Cor. 12, 4-30).

Scopul împărtășirii acestor daruri este întărirea cuvântului Evangheliei (Mc. 16, 20; Fapte 14, 3; Rom. 15, 19; Evrei 2, 4), spre folosul credincioșilor (I Cor. 12, 7) și spre zidirea Bisericii (I Cor. 14, 12, 26). Roadele lor sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătața, binefacerea, credința, blândețea, cumpătarea (Gal. 5, 22), sfințenia și peste tot forța spirituală.

Dar, cineva, după toate acestea, ar putea să se întrebe: Ce mă interesează pe mine taina sf. mir?... Aceasta e grija și treaba preoților...

Nu-i tocmai așa. Taina sf. mir interesează în gradul cel mai mare pe fiecare creștin, pentru că *fiecare creștin e chemat să lucreze și să colaboreze, viața întreagă, cu darurile Duhului Sfânt.*

A fi creștin bun nu înseamnă numai a fi bo-

tezat, așa după cum a fi plugar vrednic nu înseamnă numai a fi sămănător. E plugar bun cine cultivă ogorul și semințele pe care le aruncă în el; e creștin bun cine cultivă în ogorul sufletului său darurile primite în sfințele taine. E creștin bun cine și închide simțurile, pecetluite cu darul Duhului Sfânt, în fața tuturor puterilor rele și slujește lui Dumnezeu cu toată ființa lui.

Toată educația creștină se întemeiază pe taina sf. mir, adică are menirea să *cultive darurile* în-născute sau dobândite (I Tim. 4, 14; II Tim. 1, 6), să *desvolte însușirile bune*, să înlăture patimile rele, să întărească dreapta credință, să păstreze sfințenia și „nesticată pecetea cea duhovnicească”, în sfârșit, să facă din fiecare botezat un fiu și un moștenitor al cereștii împărății.

Fiecare din noi să-și dea seama că este un *creștin miruit*, pecetluit și întărit cu sigilul Duhului Sfânt, de harul căruia avem lipsă, ca să creștem în viața duhovnicească, așa dupăcum avem lipsă de aer ca să respirăm, să creștem și să trăim. Fiecare să dea semn de *tărie în credință* (II Cor. 1, 24) și de virtute în toate faptele sale; să nu zădărnicească puterea și lucrarea Duhului Sfânt, ci mai vărtos să colaboreze cu darurile Lui, în măsura în care au colaborat apostolii Domnului și toți sfinții.

Pentru aceasta ne rugăm, acum și totdeauna :

— *„Doamne, cel ce ai trimis pe preasfântul tău Duh, în ceasul al treilea apostolilor tăi, pe acela, Bunule, nu-l lua dela noi, ci ne înnoește pe noi, care ne rugăm ție”.*

Informațiuni

■ **P. S. S. Episcopul Nicolae** al Oradiei a fost Vineri în 14 August oaspele P. S. S. Episcopului nostru Andrei la prânz. P. Sfinția Sa era în drum din misiunea pe care a îndeplinit-o prin Transnistria, Ucraina și Crimeea, vreme de petrecere o lună, însoțit de patru preoți și un diacon.

În călătoria făcută, P. Sfinția Sa a sfințit două biserici, a rostit predici, a cercetat 18 spitale cu un număr de 8000 soldați răniți, cărora le-a împărțit cruciulițe și cărți de rugăciuni, a vizitat unitățile militare române de pe frontul răsăritean, precum și orașele Tiraspol, Odesa, Simferopol, Sevastopol și altele, pe unde a văzut urmele războiului și ruinele lăsate de armatele celor fără Dumnezeu.

■ **Ministri noi.** La Departamentul Economiei Naționale a fost numit Ministru dl prof. I. N. Fintescu, iar la Departamentul Justiției dl Ministru I. C. Marinescu, fost la Economia Națională, în locul d-lui C. Stoicescu.

■ **Episcopia Hușilor**, prin strădania P. S. S. Episcopului Grigorie, și a cumpărat și instalat o tipografie proprie.

Cu acest prilej „Cronica Hușilor”, revista lunară a Clerului Eparhiei, a apărut în număr dublu, dedicat sărbătoririi acestui important eveniment cultural din istoria Hușilor.

■ † **Pr. pens. Vasile Sala**, venerabilul slujitor al altarului culturii bihorene, a trecut pragul veșniciei în 6 August 1942, la Vașcău, în vârsta patriarhală de 81 ani.

A fost dascăl confesional și apoi preot. În lungul său apostolat de 60 ani, a dezvoltat o foarte bogată activitate de folclorist și publicist. A cutreerat neobosit satele Bihorului, a prins din gura poporului lamura gândului și a simțirii poetice și din materialul adunat a publicat vreo 60 broșuri în „Biblioteca Vașcăului”, pe care el a ctitorit-o și condus-o cum i-a ajutat Dumnezeu. O mare parte din materialul adunat a rămas nepublicat și se păstrează în dulapurile bibliotecii și în sertarele mesei sale de lucru.

Unul dintre cronicarii și scriitorii vremii noastre, Z. Sandu (N. Regman), scrie despre Pr. V. Sala că a fost nu numai un dascăl însuflețit și un preot vrednic, care a ținut aprinsă flacăra conștiinței naționale și a slujit cu credință neclintită și cu bărbăție idealul românesc, dar a ajuns și cel mai mare, cel mai roditor și cel mai de seamă folclorist al Bihorului.

Fie-i pilda vieții urmată și memoria binecuvântată.

■ **Căminul de Ucenici** din Timișoara de sub conducerea d-lui director Ștefan Vulpe este o instituție de model în toată țara, atât prin palatul în care e adăpostit, cât mai ales prin educația patriotică și creștinească ce se face în el.

Au făcut o impresie admirabilă când, în ziua de 15 August, cei 300 de ucenici au mers în pelerinaj la sf. mănăstire H.-Bodrog, unde au dat răspunsurile liturgice, iar în 16 August au venit în excursie la Arad, au participat la sf. Liturghie și au cântat în Catedrală câteva cântări religioase.

În frunte cu steagul tricolor, cu directorul și cu ceilalți îndrumători: ucenicii timișoreni prezintă o garanție că mâine vor ieși din ei meseriași, muncitori și industriași de cari să fie mândră Patria și Biserica.

■ **Injurăturile și indecența** vor fi sever pedepsite. Președinția Consiliului de Miniștri, în fața atitudinilor destrăbălate și a obiceiului țigănesc al injurăturilor, a dat dispoziții să se reprime cu toată strictețea abaterile dela norma conduitei morale și dela tradiția de cuviință și serioșitate a poporului român.

Într'un comunicat recent anunță că tinerele-tul feminin, care se manifestă printr'o fardare exagerată, coafuri extravagante, rochii prea scurte, atitudini nepermise în cinematografe, în grădini publice sau chiar pe stradă, bărbații cari sub pretextul excesului de căldură își deschid cămașa la gât sau își suflecă mânecile în localuri publice sau pe stradă, cei ce fac șgomot la manifestațiunile sportive și toți cari își fac din desmăț o preocupare, precum și vagabonzii, vor fi trimiși în lagăre de muncă, iar copiii ce fumează vor fi arestați și predați familiilor lor prin poliție, iar în caz de recidivă vor fi trimiși la școli de corecție.

Sunt reguli morale și de bunăcuviință care se cer respectate, deși nu sunt legiferate. De aceea măsurile luate sunt binevenite nu numai pentru gravitatea vremurilor pe care le trăim, ci pentru totdeauna.

■ **Beiușul**. Sub acest titlu reapare la Beiuș un săptămânal de propagandă națională, redactat în condiții de fond și formă deplin mulțumitoare.

Suntem în fața aceluiași ideal, ca și „Beiușul”, când ne rugăm cu toții ca *Dumnezeu să ne redea România tuturor Românilor*.

Nr. 3745/1942.

Ordin Circular

Se aduce la cunoștința tuturor P. C. Părinți protoerei, C. Părinți preoți și cântăreți bisericesti, salarizați din bugetul Statului, că *cererile pentru acordarea de noi gradații, cu începere dela 1 Aprilie 1943, sunt a se înainta până la data de 1 Octombrie 1942.*

Disponem deci ca până la data de 15 Septembrie 1942, toți C. preoți și cântăreți bisericesti, cari îndeplinesc la 1 Aprilie 1943 un nou termen de gradatie (adică au împliniți la acea dată 5, 10, 15 și 20 ani de serviciu, socotiți dela data recunoașterii lor în funcțiune de către On. Minister al Cultelor), vor înainta, pe cale ierarhică, cerere timbrată către On. Minister, pentru înscrierea noului termen de gradatie în bugetul pe 1943/4.

Cererile se vor înainta până la data de 15 Sept. a. c. Păr. protopopi.

Preoții îndreptățiți la prima gradatie vor arăta în cerere numărul și data deciziei On. Minister al Cultelor cu care au fost recunoscuți în funcțiune, iar preoții cari cer o gradatie nouă, vor arăta numărul și data deciziei cu care au primit ultima gradatie

În cerere se va arăta a cătea gradatie o cere.

Cererile preoților și cântăreților „vor fi certificate pentru exactitate de către P. C. protoerei,

ca-i vor menționa pe cerere pedepsele și concediile avute, (pentru concedii se va arăta motivul"). Se vor arăta concediile peste 30 de zile din an, iar pedepsele, cele suferite în ultimii 5 ani.

P. C. protoerei vor înainta cererile la Consiliul Eparhial până la data de 30 Septembrie a. c., însoțite de un borderou alfabetic, pe parohii.

Se atrage atențiunea celor în cauză, că dacă nu înaintează cererea în termen, pierd dreptul la gradația cuvenită pentru bugetul 1943/4.

Arad în 17 August 1942.

† Andrei
Episcop.

Traian Cibian
consilier referent eparhial.

Nr. 3768/1942.

In atențiunea P. C. Preoți

Este cunoscută munca misionară pe terenul publicisticii săvârșită în Țară din partea preoților: Vasile Ionescu și Toma Gherasimescu (București III. Calea Victoriei 202), cari au reușit să popularizeze, cu prețuri minimale, cele mai bune cărți într'adevăr „Mărgăritarele Lumii”.

Aceste „Mărgăritare” sunt cunoscute de către preoțimea noastră din anii trecuți, când părintele V. Ionescu ne-a cercetat și a lăsat colecții la Bibliotecă Eparhială. De atunci Sf. Sa a mai scos încă o serie de publicațiuni tot atât de folositoare, în colaborare cu părintele prof. Toma Gherasimescu. Acestea au apărut în Bibliotecă ca „Credința Ortodoxă”, cuprinzând 57 de numere à 3 lei exemplarul.

Acești autori au mai redactat și „Biblioteca Intelectualului”, scrieri întocmite pentru a veni în ajutorul funcționarului de tot felul (învățătorilor, profesorilor, advocaților, etc.), să cunoască armonia între religie și știință, credință și rațiune, intelect și simțire.

Aceasta bibliotecă conține 23 numere à 6 lei exemplarul.

Autorii fac pentru bibliotecile parohiale, preoți, învățători și alți enoriași din Eparhia noastră, în caz de comandă prin Sf. Episcopie, cu anticiparea costului, următoarea reducere:

1. „Biblioteca Intelectualului” 23 numere à 6 lei — 138 lei cu reducere 69 lei.

2. Colecția „Mărgăritarele Lumii” boșuri separate 51 numere à 3 lei — 153, iar cu reducere 77 lei.

Aceiași colecție broșată în 5 volume lei 235, cu reducere 97 lei.

3. Colecția „Credința Ortodoxă” 57 numere à 3 lei — 171 lei, cu reducere 86 lei.

Broșurile separate din „Mărgăritarele Lumii” și „Credința Ortodoxă” se pot comanda împreună, adunate într'o cutie cu ilustrația Mântuitorului. Costul acestor colecții complete, așezate în cutie face lei 344, cu reducere 172 lei.

Cutie separată costă 20 lei, iar cu reducere 10 lei.

La aceste prețuri se mai adaugă costul transportului, care este foarte redus, având în vedere că aceste biblioteci beneficiază de tariful publicațiilor periodice.

Ar fi de dorit ca din aceste colecții în fiecare parohie să ajungă cel puțin trei: una pe seama bibliotecii parohiale și două pentru două familii de intelectuali (învățător și notar), deoarece cartea bună este tot atât de folositoare ca și pâinea de toate zilele.

Arad, la 12 August 1942.

Prof. Caius Turicu
consilier, referent eparhial.

Nr. 3715/1942.

Concurs

Pentru elevii Școlii Eparhiale de Cântăreți.

În Școala Eparhială de Cântăreți bisericești din Arad, se primesc pentru anul școlar 1942/43 ca elevi ordinari tineri între anii 16 și 25 ani, cu cel puțin patru clase primare.

Cererile timbrate vor fi înaintate Consiliului Eparhial din Arad până la data de 20 Octombrie 1942 însoțite de următoarele acte:

1. Extras de naștere și de botez,
2. Certificat școlar de cel puțin 4 clase primare,
3. Certificat de moralitate dela oficiul parohial,
4. Declarația părinților (tutorei) semnată de doi martori, că vor plăti în termen toate taxele școlare și anume: a) pentru locuință, încălzit, luminat, anual 6000 — șasemii — lei, b) taxă școlară anuală 3000 — treimii lei, c) taxă de înscriere 250 lei. Aceste taxe se vor achita în două rate și anume: la începutul anului școlar și la 1 Februarie 1943. Hrana elevilor va fi pregătită din alimentele aduse de acasă în natură și anume: 10 kgr. făină, 5 kgr. untură, 50 kgr. cartofi, 10 kgr. fasole, 50 bucăți ouă.

Din aceste alimente elevii vor primi zilnic o mâncare caldă.

Candidații pentru anul I vor fi supuși unui examen de primire ce se va ține în 2 și 3 Noemvrie.

Toți elevii vor locui în Internat și vor aduce cu ei și hainele necesare pentru așternut și lărgăria trebuincioasă provăzută cu monogramul elevului.

Arad, la 4 August 1942.

† Andrei
Episcop.

Prof. Caius Turicu
consilier, referent eparhial.

Nr. 3893-1942.

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 8 zile, cu șlarul dela Stat, pentru următoarele parohii:

1. Căzănești, protopopiatul Hălmagiu,
2. Cristești, " "
3. Mermăști, " "
4. Ocișor, " "
5. Strâmba, " "
6. Târmure, " "
7. Tohești, " "
8. Halaliș, " Radna
9. Obârșia, " "
10. Rostoci, " Gurahonț

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Arad, la 19 August 1942.

† Andrei
Episcop.

Traian Cibian
consilier, referent eparhial.